

VIURE EN L'AMOR

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

En el fragment de l'Evangeli que llegim aquest diumenge, els fariseus fan una pregunta capciosa a Jesús per tenir un motiu per acusar-lo de no complir la llei. El context és polèmic, situat en el terreny de la legalitat. Jesús no va venir a anul·lar la llei —que era interpretada arbitràriament pels rabins del seu temps—, va venir a recuperar el seu sentit inicial i dur-la a la plenitud.

Els respon amb una altra pregunta. Apel·lant a l'inici de la creació, Jesús fa un salt més enllà de la legalitat i porta als fariseus a situar-se al *principi*, els remet al projecte de Déu, al pla que Déu tenia sobre la parella humana al crear-los. Tot és creat per Déu, l'home i la dona, i tot té el seu origen en l'Amor; per això no hi ha diferència entre l'un i l'altre, cadascun té la seva pròpia funció en l'amor. Per a Jesús l'amor està sempre per damunt de la llei.

Si aquest és el projecte de Déu, aquest és l'ideal de la parella: una relació d'amor, d'igualtat, de complementaritat, de fidelitat, que porta a la comunió. Diu Jesús: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn». Quan Jesús diu que el matrimoni és indissoluble es refereix a quan hi ha un amor autèntic entre la parella. Un veritable amor és indissoluble, perquè no està limitat a un espai de temps. Quan s'elegeix una persona per donar-se li del tot, res no pot destruir aquest amor.

El context social i religiós on se situa aquest fragment és totalment diferent a l'actual: llavors era l'home qui decidia, per la llei, de separar-se per qualsevol motiu, per insignificant que fos, i la dona no tenia cap dret sobre ell. Avui, en el nostre context, aquells costums són impensables, no es poden tractar de la mateixa manera.

Els creients hem de recuperar l'esperit de Jesús respecte a l'amor de la parella. No es tracta de relativitzar l'imperatiu de Jesús, sinó de traduir-lo aquí i ara. Si aquest és el principi, i Jesús el deixa clar, no podem oblidar la fragilitat humana, ni ser jutges de ningú, sinó més aviat tenir els sentiments de Déu, el Pare misericordiós. Déu és fidel encara que els homes no siguem fidels.

Per altra banda, el creixement en l'amor i la maduresa afectiva, va més enllà de la parella humana; homes i dones som creats i destinats a viure en l'amor, la relació, l'amistat, la fidelitat dels uns amb els altres. Déu és la font de l'amor del qual brota tot l'amor i la generositat en aquest món. Jesús proposa als seus seguidors viure l'amor com una participació visible i un senyal de l'amor de Déu envers tothom.

Però l'Evangeli que llegim avui no s'acaba amb la polèmica de Jesús amb els fariseus, enllaça amb un altre tema que potser ens dona la clau per interpretar-lo: «qui no rebí el Regne de Déu com un infant no hi entrarà pas». El Regne de Déu és un do que rebem gratuïtament i que va transformant la nostra vida, ens fa entrar en la dinàmica de l'amor i de la fidelitat, i a partir d'aquí els creients podem intuir què vol dir de Jesús quan parla de la indissolubilitat del matrimoni.